

Εμείς δεν υπογράψαμε. Συνεχίζουμε να συνορεύουμε με τα Σκόπια

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός, δάσκαλος-Κιλκίς – Μέλος ΙΗΑ

Έχω ενώπιόν μου το βιβλίο Γεωγραφίας της Έ Δημοτικού, τάξη στην οποία φέτος είμαι δάσκαλος. Το εγχειρίδιο τιτλοφορείται «Γεωγραφία» και υπότιτλος «Μαθαίνω την Ελλάδα». (Το σωστότερο θα ήταν «Μαθαίνω από την Ελλάδα», αλλά αυτά είναι φιλά γράμματα για τους συγγραφείς του). Το βιβλίο επανεκδόθηκε το 2020. Όμως την φετινή σχολική χρονιά, μας ήρθε πολύ διαφορετικό, αγνώριστο, μασκαρεμένο. Περιέχει μια «καινοτομία», μια λεπτομέρεια που όσοι παραμένουν ακόμη Έλληνες, διατηρούν άγρυπνη την ιθαγένεια και έχουν ανοιχτά τα μάτια της ψυχής τους, αισθάνονται θλίψη, οδύνη και σπαραγμό. Πολύ περισσότερο όσοι δάσκαλοι αντικρίζουμε την μαγαρισιά, την μεγαλύτερη προδοσία από καταβολής του ελληνικού έθνους. Σε όλους τους χάρτες της πατρίδας μας- 20 περίπου- που φιλοξενούνται στο «σχολικό βιβλίο», τα Σκόπια πλέον ονομάζονται «Βόρεια Μακεδονία». Να καμαρώνει, για παράδειγμα, στην σελίδα 112, χάρτης με τα γεωγραφικά διαμερίσματα της Ελλάδος, και να «καπνίζουν τα μάτια σου» από οργή, να ματώνει η καρδιά σου, βλέποντας πάνω από την Μακεδονία μας, «να καμαρώνει» το βδέλυγμα της ιστορίας: «Βόρεια Μακεδονία».

Είναι ένα άλλος ξεριζωμός. Διαφορετικός, αλλά το ίδιο επώδυνος και εγκληματικός. Ένα σιωπηλό ξεριζωμα. Δεν είναι αυτός ο χάρτης της πατρίδας μας. Όχι. Είναι το χαρτί της

προδοσίας και της ανικανότητας της συφοριασμένης πολιτικής κάστας, που λυμαίνεται τον τόπο μας εδώ και δεκαετίες. Ο χάρτης αυτός δεν απεικονίζει την Ελλάδα, όπως μας την παρέδωσαν με της καρδιάς τους το πύρωμα και με το αίμα τους, οι άχραντες σκιές των προγόνων μας. Ο χάρτης περιγράφει και αποτυπώνει την πλήρη πανωλεθρία των πολιτικών και την κατάπτωση της πατρίδας. Όχι το πέσιμό της, αλλά τον ξεπεσμό της. Αχνίζει ακόμη το αίμα των Μακεδονομάχων, από τον γέρο Όλυμπο ως το Μπέλες, και ακούγεται ο αντρειωμένος ψίθυρος, η φωνή της Παύλαινας, της Ναταλίας Παύλου Μελά, που όταν την ρώτησαν, αν επιθυμεί να πάρει τα οστά του αετού της Μακεδονίας στην Αθήνα, είπε αγέρωχα: «Όχι. Ο άντρας μου θυσιάστηκε για την Μακεδονία. Εδώ σκοτώθηκε και τούτη η γη, ας κρατήσει τα οστά του σαν αρραβώνα μυστικό και άγιο με την λευτεριά». Δεν ήθελε να πάνε τα ηρωικά λείψανα στην Αθήνα, «την πόλη της δουλοπαροικίας και των πλουτοκρατών» (Παπαδιαμάντης). Τα οστά του Παύλου «καρτερούν» στο μνήμα τους, για να ελέγχουν τους προδότες και να υπενθυμίζουν σε όλους μας ότι «ό,τι κερδήθηκε με αίμα δεν μπορεί να ξεπουληθεί με το μελάνι μιας υπογραφής».

Και η πρώτη αντίσταση στην προδοσία να ξεκινήσει από τις σχολικές αίθουσες. Μέχρι πέρυσι οι δάσκαλοι διδάσκαμε μία Μακεδονία. Την ξακουστή του Αλεξάνδρου χώρα. Τώρα πώς δάσκαλοι με στοιχειώδη πνευματική και παιδαγωγική εντιμότητα, θα σταθούν μπροστά στους μαθητές τους και θα υποστηρίξουν το ανοσιούργημα; Τι θα τους πουν; Ότι τόσα χρόνια έκαναν λάθος. Ότι τους έλεγαν ψέματα; Ντροπή να ντροπιαστούμε. Θα τους τοξεύουν αλύπητα τα βλέμματα των μαθητών του. Το βλέμμα της ιστορίας, των νεκρών και των αγέννητων. Έχει γραφεί πολύ εύστοχα πως η ιστορία εξ ορισμού είναι μια συμφωνία μεταξύ των νεκρών, των ζώντων και των αγέννητων. Και αφού είναι τριμερής η συμφωνία, δεν μπορεί να αλλάξει εν απουσία των άλλων δύο μερών: των νεκρών και των αγέννητων. Κανείς δάσκαλος, φιλότιμος και φιλόπατρις, δεν πρέπει να διδάξει την προδοσία. Καταντά συνένοχος.

Το κατ' εμέ, είπα από την αρχή τους μαθητές μου, να σβήσουν την ατιμωτική καινοτομία και να γράψουν το πραγματικό όνομα των κλεπταποδόχων: Σκόπια. «Πειθαρχείν δει Θεώ μάλλον ή ανθρώποις» λέει κάπου η Αγία Γραφή. Την ίδια υπακοή οφείλουμε και στην πατρίδα. Σ' αυτήν πειθαρχούμε και όχι στα εντάλματα της εφήμερης απάτης.

Θυμήθηκα κάτι από την ιστορία μας. Το 1789 λήγει ο Ρωσοτουρκικός πόλεμος. Ο θρυλικός Λάμπρος Κατσώνης, όταν του ζητήθηκε από τους Ρώσους να σταματήσει τις επιθέσεις, γιατί υπογράφηκε ανακωχή, απάντησε αγέρωχα. « Αν η Αικατερίνη υπέγραψε ειρήνη με τους Τούρκους, εγώ δεν υπέγραψα ακόμη την δική μου» και συνέχισε τον αγώνα.... Ο λαός, ο πολυς λαός, δεν υπέγραψε ούτε στις Πρέσπες ούτε σε κανένα κοινοβούλιο την παραχώρηση του εθνικού μας ονόματος. Γι' αυτό θα συνεχίσουμε τον αγώνα μέχρι τελικής νίκης.

Οι Βούλγαροι, τον περασμένο Νοέμβριο, έκλεισαν την πόρτα της λεγόμενης Ευρωπαϊκής Ένωσης στα Σκόπια. Χλόμιασαν λίγο, μξοδιαμαρτυρήθηκαν οι... Ευρωπαίοι, δηλαδή οι Γερμανοί και... έσπευσε ο Ζάεφ στην Ελλάδα για παρηγοριά, στους αφοσιωμένους φίλους του: τον πρώην και νυν πρωθυπουργούς. Οι Βούλγαροι αντιστάθηκαν σθεναρώς, εδραζόμενοι και αυτοί πάνω σε ψεύδη και παραποιήσεις της ιστορίας και κέρδισαν. Εδώ, οι ημέτεροι, σέρνονται από διάλογο σε διάλογο, επαφές και

διαβουλεύσεις και τρέμουμε και αγωνιούμε τι πάλι θα ξεπουλήσουν, τι πλεκτάνες, μυθεύματα και παραχαράξεις απεργάζονται, για να διατηρήσουν τον «χρυσό θερισμό», την πολύφερνη εξουσία, όπως την ονόμαζε ο Πλούταρχος.

Πότε θα καταλάβουμε ότι οι κατ' ευφημισμό Μεγάλες Δυνάμεις κρίνουν και συναγάγουν συμπεράσματα για την αξία των μικρών κρατών όχι με την ετοιμότητα υποκλίσεων και το πνεύμα υποταγής τους, αλλά με την αποφασιστικότητά τους να υπερασπιστούν, πάση θυσία, την εθνική τους αξιοπρέπεια και ακεραιότητα.

Οι πολιτικοί χρησιμοποιούν την τακτική του «βασιλικού κύνα», όπως ονομαζόταν ο Αρίστιππος ο Κυρηναίος. Αυτός ήταν ευνοούμενος του τυράννου των Συρακουσών Διονυσίου-γι' αυτό τον αποκαλούσαν «βασιλικό κύνα», δηλαδή σκυλί του βασιλιά. Ζήτησε κάποτε από τον ηγεμόνα ένα ρουσφέτι. Και επειδή δεν βρήκε ανταπόκριση έπεσε στα πόδια του και τον θερμοπαρακαλούσε. Έτσι έπραττε πάντα, όταν ζητούσε κάτι από τον αφέντη του. Κάποια φορά κέρδισε την χαριστική πράξη, μα όλοι τον λοιδορούσαν για την δουλοπρεπή συμπεριφορά του. Και ο φιλόσοφος απάντησε: «Ουκ εγώ αίτιος αλλά ο Διονύσιος ο εν τοις ποσί τας ακοάς έχων», δηλαδή, δεν φταίω εγώ, αλλά ο Διονύσιος που έχει τα αυτιά του στα πόδια. Κάποτε που τον έφτυσε ο τύραννος, είπε: «Εδώ οι ψαράδες γίνονται μούσκεμα για ένα ψάρι, εγώ τι θα πάθω αν ραντισθώ λίγο για κάτι πολύ μεγαλύτερο». Είμαστε στην δεύτερη περίπτωση του «βασιλικού κύνα».

Εκλιπαρούμε για «επαφές»- τα ίδια γίνονται και στην Κύπρο-και εισπράττουμε ταπεινώσεις και προδοσίες, που στα πλαίσια της εκλογίκευσης, βαφτίζονται εθνικές επιτυχίες. Όσο θα μας κυβερνούν άνθρωποι που θα νομίζουν ότι οι δήθεν ισχυροί έχουν τα αυτιά στα πόδια, θα συνεχίζονται οι απανωτές ήττες και οι συνεχείς εξευτελισμοί